

ת"ד 8096/05/11 - מדינת ישראל נגד אימן חסן

02 אוקטובר 2014

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת
ת"ד 8096-05-11 מדינת ישראל נ' חסן
בפני כב' השופטת דלית שרון-גרין
המאשימה
נגד
הנאשם
אימן חסן

נוכחים:

מטעם המאשימה: מתמחה גב' מעיין סניצקי

הנאשם: בעצמו

מטעם הנאשם: עו"ד אריה ליכט ועו"ד מוראד מפרע

הכרעת דין

1. עפ"י עובדות כתב האישום, בתאריך 10.9.10, נהג הנאשם ברכב מסוג רנו (להלן: "**הרנו**") בזמן פסילה ותחת השפעת משקאות משכרים, גרם ברשלנות לתאונת דרכים בצומת ריינה, בה נפגעו שני בני אדם שנסעו ברכב מסוג יונדאי (להלן: "**היונדאי**") וכן שני כלי הרכב המעורבים ונמלט עם הרנו ממקום התאונה (להלן: "**התאונה הראשונה**"). בהמשך גרם לתאונה נוספת, בצומת משהד, בה נפגע הנהג המעורב שנהג ברכב מסוג מזדה (להלן: "**המזדה**") ושני כלי הרכב (להלן: "**התאונה השנייה**"). הנאשם עזב את רכבו ונמלט מהמקום ברגל.
2. בתשובתו לכתב האישום טען הנאשם בהודעה בכתב מיום 25.3.12, כי כלל לא נהג ברנו, וכי הודאתו ניתנה על מנת לרצות את חוקריו, שהבטיחו שישוחרר ולא ייעצר אם יודה במיוחס לו.

ראיות התביעה

3. **רס"מ מרק ארליכמן** הוא בוחן תאונות דרכים, אשר חקר את התאונות מושא הכרעת דין זו (להלן: "**הבוחן**"). הבוחן העיד כי הגיע לזירת התאונה השנייה, בה מצא שלושה כלי רכב שניזוקו; הרנו, המזדה והיונדאי. בעקבות פעולות החקירה שביצע, הבין כי התאונה הראשונה, לא אירעה בזירה בה ביקר, ונסע לבקר גם בזירה השנייה, בה לא מצא כל סימנים רלוונטיים.

עמוד 1

באמצעות הבוחן הוגשו המסמכים הבאים שערך:

- 2/ת סקיצה של הזירה בצומת משהד, אליה הגיע גם רכב היונדאי.
- 3/ת נספח לסקיצה הכולל פרטי שלושת כלי הרכב המעורבים ונזקיהם.
- 4/ת תמונות של שלושת כלי הרכב המעורבים ונזקיהם.
- 5/ת דוח בוחן המפרט את ממצאי הבוחן ואת תנאי הדרך. כמו כן, את מסקנותיו של הבוחן לפיהן יש התאמה בין נזקי היונדאי והמזדה, בהתאם לגרסאות נהגיהם, לבין רכב הנאשם. כמו כן, התאונה השנייה אירעה בנתיב הנסיעה של רכב המזדה, וכי הדרך וכלי הרכב לא היו גורם לתאונה.
- 6/ת תרשים של הזירה בצומת משהד, הכולל את מיקומו של היונדאי, כפי שהושאר שם כאשר פונו נהג היונדאי ובתו ע"י אמבולנס לבית החולים.
- 7/ת מזכר בו ציין הבוחן כי השתתף בחקירת הנאשם, שנערכה ע"י החוקר, ולקח בה חלק פעיל.
- 8/ת פניית הבוחן לבית המשפט בעכו.
- 9/ת ו-10/ת מסמכי בית המשפט, שלא התקבלו כראייה לאמיתות תכנם, נוכח התנגדות ההגנה, שנשענה על כך שהמסמכים אינם מקוריים ואף אינם חתומים על ידי בית המשפט. המסמכים התקבלו כראייה לכך שאלה המסמכים שקיבל הבוחן בתשובה לפנייתו (8/ת).
- 11/ת אישור מטעם משרד הרישוי, מיום 19.9.10, לפיו לחובת הנאשם שתי פסילות, האחת מושא גזר דין של בית משפט השלום בעכו, למשך 4 חודשים מיום 10.12.07, שטרם הופקד רשיון בגינה. והשנייה מטעם משרד הרישוי, מיום 9.4.08, למשך 3 חודשים, שטרם הופקד רשיון אף בגינה.

4. **בחקירתו הנגדית** השיב כי למיטב זכרונו פגש בזירה את סוהיל, נהג היונדאי המוכר לו באופן שטחי כקולגה לשעבר. עוד ענה כי הוזעק למקום ע"י שוטר סויר, ולא ע"י נהג היונדאי, אשר זכור לו כאדם צנוע מאד. המשך הקשר עם נהג היונדאי היה "כמו כל אזרח רגיל" (עמ' 19 ש' 4). הבוחן אישר כי בזירת התאונה הראשונה לא מצא ממצאים ולא תיעד דבר. בזירה השנייה צילם ותיעד. הבוחן אישר כי החוקר היה מתלמד שלו באותה עת, וכי סביר להניח שהיה עימו. הבוחן קיבל מידע מהשוטר שהיה במקום לפניו, וכן שוחח עם אנשים שהיו בזירה, ובכלל זה נהג היונדאי, אך לא ערך על כך מזכר. בהמשך נגבתה מנהג היונדאי הודעה. הבוחן אישר את ממצאיו, כפי שתועדו על ידו.

ביחס לחקירת הנאשם השיב כי גם הוא וגם החוקר שאלו את הנאשם שאלות והחוקר כתב את ההודעה (עמ' 10 ש' 19 ואילך). החוקר הזהיר את הנאשם, וחתם על ההודעה, והבוחן לא ידע אילו מהשאלות או כמה מהשאלות נשאלו על ידו ויכול להיות שבקש מהחוקר לשאול והחוקר שאל בעצמו. לדבריו: "לא משנה מי שאל את השאלה, משנה מה השאלה ומה התשובה" (עמ' 20 ש' 13). לא נרשם בגוף ההודעה כי הבוחן שאל שאלות, אלא הבוחן רשם על כך מזכר שצורף להודעה. לסיכום אמר: "אסף הקריא לו את האזהרה, הוא גבה את העדות. אני השתתפתי והייתי נמצא לידו, האם יצאתי או לא יצאתי זה לא משנה מי שגובה עדות זה אסף. זה לא משנה מבחינתי. אני מאמין שאני שאלתי שאלות אבל אני לא זוכר" (עמ' 21 ש' 20).

כשנשאל מדוע שינה לפתע הנאשם את גרסתו השיב: "צריכים לזמן פסיכולוג שיסביר מה עלה בראשו של הנאשם..." (עמ' 20 ש' 27). עוד ענה כי איננו זוכר את החקירה עצמה, ולפי המזכרים הנאשם הגיע מיוזמתו, אך זאת לאחר שהבוחן הוציא נגדו צו מעצר, שוטר קהילתי של כפר משהד קיבל את הצו לביצוע, ניגש לנאשם ובקש ממנו להתייצב לחקירה מבלי לעצרו (עמ' 21 ש' 7).

ביחס לאופן קביעת ממצאיו, השיב כי הוא מסתמך בעיקר על הממצאים האובייקטיביים, אך נותן משקל גם לעדויות.

5. התרשמתי כי הבוחן עשה את עבודתו נאמנה, הוא אסף ותיעד ממצאים בזירת התאונה השנייה, בדק את הזירה הראשונה, עליה למד מפי עדים, ולא מצא שם ממצאים כלשהם. אין כל מחלוקת ביחס לממצאיו של הבוחן, ובכלל זה ממצאיו ביחס להתאמת הנזק בין הרנו ליונדאי וכן בין הרנו למזדה (ת/5, סע' 5). התרשמתי כי הבוחן פעל באופן מקצועי וכי מסקנותיו מתיישבות היטב עם הממצאים ועם יתר הראיות בתיק. בנסיבות אלה, אני מקבלת את עדות הבוחן, את ממצאיו ומסקנותיו ונותנת להם את מלוא המשקל הראייתי.

במהלך חקירתו הנגדית לא הוטח לפני הבוחן בשום שלב כי נעשה שימוש באמצעים פסולים כלשהם במהלך גביית ההודעה. עדותו של הבוחן ביחס לאופן גביית ההודעה מהנאשם עולה, ככלל, בקנה אחד עם דבריו של החוקר, אמנם הבוחן טען שסביר להניח ששאל שאלות בעצמו, מה שלא עולה מדברי החוקר, אך הוסיף כי יכול ועשה זאת באמצעות החוקר ולא ישירות, וכי כלל איננו זוכר את החקירה אלא מסתמך על הכתובים בלבד (ר' ניתוח מפורט בהמשך). בנסיבות אלה לא מצאתי סתירה היורדת לשורשו של עניין בין דברי החוקר לדברי הבוחן.

6. **רס"מ אסף כהן** הינו חוקר תאונות דרכים אשר גבה את הודעתו של הנאשם (להלן: "**החוקר**"), שהוגשה באמצעותו וסומנה ת/1. החוקר העיד כי אין בסיס לטענת הנאשם לפיה הובטח לו כי אם יודה במיוחס לו - ישוחרר. החקירה נערכה, כך העיד, בצורה מסודרת וללא כל עבירה על אבות הפסול ולא הובטח לנאשם דבר

(עמ' 7 ש' 17 ואילך). בתחילה כפר הנאשם, ולאחר מכן בחר להודות, כאשר כל שנרשם בא מפיו.

7. **בחקירתו הנגדית** השיב כי בעת גביית ההודעה היה אמנם שוטר ותיק, אך חוקר חדש, והבוחן מרק, שחנך אותו, היה נוכח בחקירה. החוקר לא ידע להשיב אם היו תיקונים או הערות שהעיר לו הבוחן תוך כדי חקירה, אך אילו נשאלו שאלות ע"י הבוחן, היה רושם זאת. החוקר הדגיש: "אני חקרתי. מרק נכח בחדר ... יכול להיות שהוא תיקן אותי תיקוני ניסוח, הגהה, גבולות גזרה, דברים כאלה. אני לא אומר שזה קרה. אני אומר יתכן" (עמ' 8 ש' 26-31). כשנשאל כיצד קרה שהנאשם חזר בו לפתע מגרסתו וענה: "אני מניח שאחרי 77 שורות נמאס לו לשקר והוא החליט לספר את האמת" (עמ' 9 ש' 21), עוד השיב כי החקירה התנהלה בנועם, וכשנשאל האם היה מסע שכנועים מצידו או מצד הבוחן אמר: "אני יודע שלא היה" (שם, ש' 25), ובהמשך חזר וענה: "לא היה מסע שכנועים, להטוטים וקסמים. החקירה נוהלה כמו שצריך. הבן אדם החליט בשלב מסוים להפסיק לשקר ולדבור אמת וזה מה שקרה" (ש' 27). החוקר אישר כי חקר את הנאשם בגין חשד לנהיגה בזמן פסילה, והזהיר אותו בגין כך, אך לא זכר אם הציג לו את המסמכים המבססים חשד זה. החוקר ענה לסניגור כי כאשר הוא הבוחן המטפל בתיק, הוא בודק טענות הצריכות בירור, במקרה זה היה חניך של הבוחן מרק, אשר טיפל בתיק החקירה.

8. עדותו של החוקר לפני הייתה מהימנה ועקבית ולא נסתרה בשום שלב. עדותו הותירה בי רושם כי מדובר באדם מקצועי הנאמן לעבודתו ולנוהליה ובעיקר לערכי היסוד עליהם אלה מושתתים. דבריו מתיישבים עם דברי החונך-הבוחן ביחס לנקודה זו, וכאמור לעיל, לא מצאתי סתירה היורדת לשורשו של עניין בדברי השניים. לפיכך, אני מקבלת את דבריו, לפיהם לא הובטח לנאשם כי אם יודה ישוחרר (בנושא זה כלל לא נחקר הבוחן). התרשמתי כי החוקר תיאר את אופן התנהלות החקירה בדיוק כפי שנערכה בפועל. התרשמתי מנועם הליכותיו של החוקר, ושוכנעתי כי החקירה שביצע התאפיינה באותו נועם הליכות (גם בשאלה זו לא נחקר הבוחן כלל). לא עלו טענות אחרות נגד אופן גביית ההודעה. אשר על כן אני מקבלת את ההודעה, וקובעת כי הדברים שנרשמו בה באו מפיו של הנאשם ונאמרו על ידו מרצונו הטוב והחופשי, מבלי שהופעל עליו כל לחץ וללא כל פסול.

9. **רס"מ גבי גרוס** (להלן: "**השוטר**") ערך דוח פעולה שכולל תיאור פעולות שביצע לצד עדויות שמועה. הצדדים בקשו לערוך את המסמך כך שיושחרו החלקים המהווים עדות מפי השמועה, ולאחר מכן יוגש המסמך בהסכמה. השוטר העיד כי קיבל הודעה על התאונה בשעה 20.03, הגיע לזירה בשעה 20.17 וסיים פעילותו בשעה 21.53.

10. **בחקירתו הנגדית** השיב כי איננו זוכר את שעת הגעת הבוחנים למקום, אך זכור לו שמרק וגדי הגיעו, ומרגע שמרק הגיע לזירה הוא "תופס פיקוד". בטרם הגעת הבוחנים פגש בחור ממשפחת מזאווי שסיפר לו מה קרה וכן את אחיו של נהג הרנו "שעשה שתי תאונות במקרה הזה" ו"מטעם המזדה שעף לעבר הכביש לשול, כזה גבעה תלולה, נדמה לי אח שלו..." (עמ' 38 ש' 18), ממנו למד שמי שנהג במזדה, היה קאסם עותמאן שפונה טרם הגעת השוטר. כלי הרכב המעורבים נגרו מהמקום, לפי החלטת הבוחן. השוטר לא נגע בכלי הרכב, לא הזיז, לא הוציא דבר ולא תפס דבר. השוטר לא פגש מי מהנפגעים או המעורבים, רק את מזאווי שהיה עד.

11. בסופו של יום לא הוגש הדוח כלל. לפיכך, אוכל לקבוע על סמך עדותו של השוטר לפניי, עדות שכשלעצמה הייתה מהימנה, את השעות בהן קיבל השוטר את האירוע, הגיע לזירה ועזב אותה. כמו כן כי שוחח עם האנשים המפורטים בחקירתו הנגדית וקיבל מהם פרטים ראשוניים, כי רכב המזדה סטה מהכביש, כי המעורבים בתאונות לא היו בזירה כשהגיע, כלי רכבם נגררו מהמקום בהוראת הבוחן וכי השוטר עצמו לא הזיז את כלי הרכב ולא תפס דבר מתוכם.

12. **מר סוהייל מזאווי** היה בוחן תאונות דרכים וכעת הוא גמלאי של המשטרה (להלן: "**נהג היונדאי**"). ביום הצום האחרון של הרמדאן נסע ביונדאי מכיוון כללי חיפה לכיוון נצרת עילית, כשהגיע לכיכר כשמימינו כפר ריינה ומשמאלו משהד וכפר כנא, המשיך ישר בכיכר, רכב שהגיע במהירות מימינו התנגש בחלקו הימני-האחורי של היונדאי וסובב אותו כך שהיונדאי נעצר כשחזיתו לכיוון ההפוך מכיוון הנסיעה המקורי שלו. הנהג הפוגע המשיך בנסיעה ישר לכיוון משהד. בתו סירין ישבה לצידו. בנו שאדי נסע ברכב אחר מאחוריו, וכשראה את התאונה, עקף את היונדאי ונסע בעקבות הרכב הפוגע. נהג היונדאי התאושש מהפגיעה, וכשהבין שרכבו כשיר לנסיעה, נסע אף הוא לכיוון משהד.

נהג היונדאי עצר כשראה את בנו עומד בשול הכביש. במקום הבחין ברכב הפוגע, שהיה מעורב בתאונה נוספת, ועמד במסלול הנגדי לכיוון נסיעתו, כשפניו לכיוון ריינה. הרכב המעורב בתאונה השנייה ירד למדרון הסמוך למשהד.

כתוצאה מהתאונה בה היה מעורב, קיבל מכה בצוואר ובכתף הימנית, בנוסף ראשו נחבל מהקורה. גם בתו נחבלה בתאונה. ביחס לסוג רכב הפוגע אמר: "אם אני לא טועה מדובר ברנו 19" (עמ' 26 ש' 16).

באמצעות העד הוגש התיעוד הרפואי בעניינו, וסומן ת/12.

13. **בחקירתו הנגדית** השיב כי לא זכור לו שירד מרכבו לאחר הפגיעה, והמשיך בנסיעה כי הרגיש שיכול לעשות כן, ומשום שדאג לבנו שנסע אחרי הפוגע. הוא חשש ממהומה משום ש"רכב פוגע בך ובורח הוא לא נהג סביר, אידיאלי, זה צריך להיות נהג שההתנהגות שלו לא מראה שהוא נהג נורמלי..." (עמ' 27 ש' 2). עוד השיב העד כי ראה את הרכב שפגע בו בשנייה האחרונה לפני הפגיעה (ש' 20-25). נהג היונדאי אישר את היכרותו השטחית עם הבוחן מתוקף תפקידיהם. עוד אישר כי לפני התאונה היה בקשר עין עם בנו שנסע מאחוריו באמצעות המראה. לאחר מכן איבד קשר עין עם בנו שעקף אותו ועם הפוגע. הוא לא ראה את התאונה השנייה והסיק את התרחשותה נוכח הזירה אליה הגיע ומומחיותו בתחום. כשהגיע למקום, בנו שהיה מחוץ לרכבו ניגש אליו.

העד לא זכר אם שוחח עם שוטר בזירה, ופונה עם בתו בטרם הגעת הבוחן. בנו הגיע לבית החולים מאוחר יותר. העד פגש את הבוחן לראשונה כשהוזמן למסירת הודעתו, והם זיהו זה את זה, אך הוא לא שאל את הבוחן אם ידע קודם לכן שבו מדובר. הבוחן לא הראה לעד תמונות ולא בקש ממנו לצאת עימו לזירה, והעד לא בקש לדעת מה ממצאי הבוחן ולא מסר לו חוות דעת של שמאי.

14. עדותו של נהג היונדאי היתה ברורה, עניינית ורהוטה. התרשמתי כי הוא מספר את הדברים בדיוק כפי שהתרחשו בפועל, מבלי להעצים את חלקו של הנהג הפוגע ומבלי להוסיף או לחסר. לא התגלתה כל סתירה

במהלך חקירתו הנגדית, והתרשמתי כי מדובר בעד מהימן מאד שניתן לסמוך ממצאי עובדה על דבריו. אני נותנת לדבריו משקל ראיתי מלא וקובעת כי התאונה הראשונה התרחשה כפי שתיאר העד, וכי בעת הגיעו לזירת התאונה השנייה, היתה התמונה כפי שתיארה.

האמור בת/12, התייעוד הרפואי שהוגש באמצעות העד, תואם את דבריו ומחזקם.

15. **מר שאדי מזאווי** הוא בנו של נהג היונדאי (להלן: "**שאדי**"). שאדי העיד כי נסע אחרי אביו, שנכנס לכיכר כשהצומת היה ריק והוא עצמו עמד לפני הכיכר. רנו הגיע מימין, לא האט, לא עצר, התנגש ברכב של אביו והעיף אותו. היונדאי שנפגע בדלת האחורית ובכנף עצר, והרנו שנפגע בחזיתו המשיך לכיוון משהד. שאדי עקב אחרי הרנו, תוך שמירת קשר עין רצוף עימו, תוך שהוא מצפצף לו ומהבהב באורותיו כדי שיאט ויוכלו להחליף פרטים. לפתע סטה הרנו לשמאל תוך חריקת צמיגים והתנגש עם רכב שהגיע מהצד השני. הרנו נעצר והרכב המעורב התדרדר לירידה שלצד הכביש. שאדי עצר את רכבו בשול הימני וניגש לנהג הרנו לבדוק אם הוא זקוק לאמבולנס או לעזרה אחרת, אך הנהג פתח את דלתו "העיף אותי אחורנית ורץ בדהרה לכיוון שדה חקלאי..." (עמ' 32 ש' 2). מהנהג ומרכבו נדף ריח חזק של אלכוהול וברנו ראה 5-6 בקבוקי בירה ובקבוק ויסקי מסוג "רד לייבל" מלא עד למחציתו. בהמשך היתה התקהלות גדולה של אנשים מהכפר במקום האירוע וסביב הרנו. אביו ואחותו פונו ע"י אמבולנס והוא המתין לשוטרים ומסר עדות בזירה.

16. **בחקירתו הנגדית** ענה כי למיטב זכרונו עדותו נגבתה ע"י שוטר בשם גבי גרוס, במשך כרבע שעה בתוך ניידת סקודה, לאחר שאביו פונה. לדבריו אביו ואחותו פונו בטרם הגיעו השוטרים לזירה. היו במקום מספר שוטרים ושאדי לא זכר אם ראה בוחן בשם מרק. בהמשך זומן למסור עדות נוספת בעפולה, שנגבתה ע"י שוטר אחר, שאיננו מכיר. אביו ואחותו הגיעו לזירה לאחר כחמש דקות כי דאגו לשלומם, ולמיטב זכרונו הם המתינו ברכב עד להגעת האמבולנס. לשאלת הסניגור אישר כי הרנו סטה במעין פניית פרסה, וכי הוא היה הראשון שניגש לנהג הרנו והוא איננו מאמין שיש עד שאומר שניגש אליו קודם לכן ולקח את פרטיו. שאדי התקשר להזמין משטרה, אך נאמר לו שמישהו כבר הודיע על האירוע. אילו ראה מישהו מזיז את הרנו או מוציא ממנו משהו היה מדווח על כך. את נוסעי הרכב המעורב לא ראה, אך הבחין שאנשי מד"א ניגשו לרכב. שאדי איננו מכיר את האנשים שהתקהלו במקום, אך חלק שאלו אותו לשלומם. את התאונה בה היה אביו מעורב ראה במו עיניו בעת שהיה בעמידה מוחלטת, חלקו הקדמי ימני של הרנו פגע בחלקו האחורי ימני של היונדאי. ברנו נסע הנהג לבדו. שאדי לא שם לב אם אחרי התאונה היו כלי רכב נוספים מאחוריו. כשעקף את אביו, רכבו עמד בזווית "לא זוכר בדיוק את הזווית. אבל הפנים שלו לא היו בדיוק ישר אלא קצת ימינה" (עמ' 37 ש' 16), וכשעבר אותו יכול היה לראות רק את הפגוש האחורי שלו.

17. קיימת סתירה בין דברי נהג היונדאי לבין דברי בנו ביחס לצורת עמידתו הסופית של הראשון אחרי התאונה. נהג היונדאי מתאר סיבוב של כ-180 מעלות, בעוד הבן מתאר זווית קטנה הרבה יותר. סביר בעיניי כי נהג היונדאי שישב בתוך רכבו, לא יצא ממנו והיה תחת השפעת לחץ התאונה שיער כי מדובר בסיבוב משמעותי יותר ממה שראה בנו שהתבונן על התמונה מבחוץ. מעבר לכך, דבריהם של השניים עולים בקנה אחד. לא התרשמתי שמדובר בסתירה משמעותית שיש לה השלכה על מהימנותם של השניים.

עדותו של שאדי הייתה פשוטה, עקבית ואמינה. לא התרשמתי שהוא מנסה להעצים את חלקו של הנאשם, כך למשל, למרות שאביו טען כי הנאשם הגיע במהירות, שאדי נשאל על מהירות הנאשם והשיב כי איננו יודע באיזו מהירות נסע. עובדה זו אף מחזקת את עצמאות עדויותיהם של השניים ואת העדר התיאום ביניהם.

התרשמתי כי שאדי העיד על ההתרחשויות באופן אובייקטיבי ואמין, ולכן, אני מעניקה לעדותו את מלוא המשקל הראייתי וקובעת כי דבריו מתארים את הדברים כפי שאכן קרו.

על בסיס עדותם של נהג היונדאי ובנו, אני אף קובעת כי לא היה מפגש בין הבוחן לנהג היונדאי בזירה. הבוחן, כאמור לעיל, לא זכר באופן מפורש אם פגש את נהג היונדאי בזירה.

18. **מר קאסם עותמאן** (להלן: "**נהג המזדה**") העיד כי נסע מכיוון כפר כנא כשלפתע רכב שהגיע מולו פנה פניית פרסה, כשהיה במרחק של כ-50 ס"מ ממנו. נהג המזדה תיאר כי בתגובה "הלכתי ימינה, נכנסתי באוטו שלו, הוא ברח ואני התדרדרתי ימינה. זה היה שניות" (עמ' 39 ש' 27). הפגיעה במזדה הייתה בפינה שמאלית קדמית וברנו פגוש שמאלי קדמי. לאחר שרכבו התדרדר יצא מהרכב ופונה ע"י אמבולנס, אך לא נפגע. המזדה שייך לאחיו ולפני התאונה היה תקין. באמצעות העד הוגש התיעוד הרפואי בעניינו, וסומן ת/13.

19. **בחקירתו הנגדית** דחה את טענת ההגנה לפיה, אחיו מוחמד הוא שנהג ברכב בעת התאונה, וכי משום שמוחמד פסול לנהיגה, אמר כי הוא עצמו נהג במזדה, למרות שישב לצד אחיו. על תשובתו זו חזר גם כשהוטחו בפניו הדברים שוב, והוסיף כי אחיו והוא דומים (עמ' 43 ש' 6). נהג המזדה הסביר כי הרנו "עשה פרסה ואז הגענו למרחק של 50 ס"מ והייתה הפגיעה" (עמ' 41 ש' 5). העד לא ידע באיזו מהירות נסע הרנו, אבל עשה "חרקות". בנסיבות אלה לא הספיק נהג המזדה לעצור, או במילותיו: "איך אעצור? זה מולי. אני נוהג וזה היה מולי בשניות, ברחתי קצת ונכנסתי באוטו שלו ונפלתי" (ש' 11). העד אישר כי בלם בטרם התאונה, אך לא היה בכך כדי למנוע את התאונה או את התדרדרות רכבו (עמ' 43 ש' 15). נהג המזדה ואחיו שישב לצידו בעת התאונה, נשארו ברכב מספר דקות, אח"כ יצאו ואמבולנס שהגיע פינה אותם לבית החולים. כשאמר הסניגור לנהג המזדה כי קיים עד שטען ששוחח עם נהג הרנו השיב: "הנהג של הרנו ברח, לא? לא ראיתי" (ש' 24).

20. התרשמתי כי עדותו של נהג המזדה פשוטה וברורה. לא מצאתי בסיס לטענה כי אחיו הוא שנהג ברכב, טענה שהוכחה על ידי העד, ונזנחה על ידי ההגנה שעה שהאח הובא כעד הגנה וחיזק את גרסת נהג המזדה.

דברי נהג המזדה מתיישבים היטב עם דברי שאדי מזאווי שהיה עד לתאונה. אני מוצאת את דבריו מהימנים, ומעניקה להם משקל ראייתי מלא.

מת/13 עולה כי התלונן על כאבים בצוואר, ללא ממצא חבלתי. הומלצו מנוחה בת שבוע ומעקב רפואי.

21. התיעוד הרפואי בעניינה של סירין מזאווי הוגש בהסכמת הצדדים, סומן ת/14, והתביעה ויתרה על עדותה. מת/14 עולה כי מדובר בנערה שהייתה כבת 16 שנים בעת האירוע, ושהתלוננה על מכה בראש, כאבי צוואר וגב, ללא סימני חבלה. הומלצה מנוחה בשכיבה למשך יומיים, נוגדי כאבים לפי הצורך ומעקב רופא מטפל.

22. **הנאשם** בחר להעיד, וסיפר כי נסע בכיכר בצומת ריינה, אך לא היה מעורב שם בתאונה כלשהי. הוא מיהר הביתה כי אשתו התקשרה ובקשה ממנו להגיע בדחיפות, בשל אירוע כלשהו הקשור לילדיו. בצומת משהד המשיך לכיוון משהד, הייתה תנועה רבה, "בא מולי מזדה רציתי לברוח ממנו ואז פגע בי" (עמ' 51 ש' 1). ברכב המזדה ישבו שניים, אחד מהם דיבר בטלפון והשני התקרב לנאשם וצעק: "למה עשית ככה" ו"אתה ממהר". הנאשם השיב לאותו אדם כי אותו אדם מיהר והוא אשם בתאונה ולא הנאשם. הנאשם נתן לאותו בחור את מספר הטלפון שלו, אמר לו שהוא חייב לרוץ הביתה, הזמינו לבוא אליו מאוחר יותר, ורץ הביתה כי מיהר. אף לא אחד מנוסעי המזדה נראה פגוע או פצוע. הנאשם הכחיש כי היה שיכור, טען שמסר במשטרה ששתה 3 כוסות ויסקי, וכי מדובר בכוסיות קטנות, ששתה בשעה 13.30 בביתו עם האוכל. עוד העיד כי "היה לי בבגאז' בקבוק ויסקי חצי מלא". בעת האירוע לא ידע שהיה בפסילה, והדבר נודע לו כשנחקר במשטרה אחרי התאונה.

עוד הוסיף כי "באמצע עדותי במשטרה, היו באים אלי מכפר כנא והתחילו לאיים עלי כל הזמן שהם רוצים כסף על התאונה, ביקשו 50,000 ₪. איימו עלי שאם אני לא אשלם הם יתפסו אותי באיזה מקום. פחדתי. בגלל שאין לי ביטוח, לא רציתי להגיד מה קרה, אחרי שהקצין שחקר אותי אמר לי, אחד החוקרים שאני עצור וזה הפחיד אותי. אחרי שצעק עלי להגיד את האמת ואז ישחררו אותי" (עמ' 51 ש' 22).

23. **בחקירתו הנגדית** ענה כי הבוחן מרק צעק עליו שהוא משקר ואמר: "אנחנו עוצרים אותך ותראה מה נעשה לך". עוד אמר לו "אם אנחנו משחררים אותך אתה חוזר הביתה וזהו נגמר". הנאשם לא סיפר על כך לאיש. גם לא לסנגורו עו"ד עתאמנה. עוד אמר כי לאחר שצעקו עליו סיפר את האמת. מיד בהמשך הוסיף שחלק מדבריו היו אמת.

הנאשם אישר כי שתי 3 כוסות ויסקי "בבית בגלל החג. בשעה 13.30 בצהריים עם האוכל". עוד אישר כי מיהר הביתה כדי להפריד בקטטה בה היו ילדיו מעורבים.

בצומת ריינה נסע כהלכה, נתן זכות קדימה ונסע. כשעומת עם דברי בני משפחת מזאווי ביחס לתאונה בכיכר, השיב: "לא הרגשתי את זה" (עמ' 52 ש' 27). כשהוטח בפניו כי היה אחרי 3 כוסות ויסקי ומיהר הביתה ולכן לא יכול לאמר בוודאות שלא פגע באיש ושלא הייתה תאונה שב וענה: "לא הרגשתי את זה, אם הייתי מרגיש הייתי עוצר".

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר לחוקריו שעמד ושוחח עם אנשי כפר כנא ועם נוסעי המזדה וטען כי "בעפולה חקרו אותי והפחידו אותי ולא נתנו לי לדבר איתם" (עמ' 53 ש' 8). עוד טען שחלק מדבריו החוקרים הבין וחלק לא הבין.

קודם לכן, כשנשאל מדוע לא סיפר לחוקריו כי פגש אחד מנוסעי המזדה, ענה "לא שאלו את זה" (עמ' 52 ש' 20).

כשנשאל מדוע לא ביטח את רכבו ענה כי "לא הייתי נוסע ברכב" (עמ' 53 ש' 12). כשעומת עם העובדה שאישר כי נסע ברכבו בעת האירוע אמר: "..לפעמים לא הייתי נוסע כי אין לי כסף" (ש' 14), ובהמשך טען כי לא ביטח את הרכב בשל קושי כספי. הנאשם אישר כי בהודעתו טען שלא ביטח את רכבו משום שנהג בו "רק בכפר" (ש' 18), וכן

משום ש"לא הייתי נוסע הרבה" (ש' 21).

מכל מקום, אישר כי ביום האירוע נסע ברכבו שאיננו מבוטח מחוץ לכפרו, וזאת משום שילדיו בקשו זאת ממנו והוא נסע כדי להפריד בקטטה כדי "שלא יהיו בעיות בבית" (ש' 27).

24. **בת/1, הודעתו של הנאשם במשטרה**, שנגבתה באזהרה ביום 25.9.14 (כשבועיים אחרי התאונות), מסר הנאשם משך שורות ארוכות גרסה תואמת לזו שמסר בתשובתו לכתב האישום, לפיה כלל לא נהג ברנו. הוא פירט את גרסתו, נימק אותה והבהיר כי הוא דובר עברית ומבין היטב את השאלות. הנאשם טען כי איננו יודע למי שייך הוויסקי שהיה ברכבו, אך איננו שייך לו. עוד אמר כי הוא מסוכסך עם בני משפחתו ולמרות שקיבל הזמנה לסור למשטרה וחתם על גביה, לא עשה זאת בשל הסכסוך. ובהמשך אמר שלא הבין על מה חתם כי בדיוק התעורר משנתו.

ביחס לפסילה מסר כי לא היה נוכח בעת הקראת גזר הדין, אך הוא פסול לנהיגה הן נוכח החלטת בית המשפט בעכו והן על ידי משרד הרישוי בחיפה, שם נאמר לו כי עליו להפקיד את רישונו למשך 3 חודשים בגין פסילת ביהמ"ש ו-3 חודשים בגין פסילת משרד הרישוי, אך אין בידיו רישיון ולכן לא ביצע הפקדה. דבר הפסילה נודע לו "לפני שלושה ארבעה חודשים" (ש' 37), כאשר קנה את הרנו, וניגש למשרד הרישוי בחיפה לבקש רישיון זמני. לרכב שני מפתחות. אחד ברשותו והשני אבד.

בשורה 78 לעדותו בקש סליחה על ששיקר ובקש להגיד את האמת, לפיה סמוך לכפר משהד עשה פניית פרסה ורכב מזדה נכנס בו. עוד ציין כי "אני עזבתי את הרכב ורצתי דחוף להגיע לבית. אני לא ברחתי מהתאונה אלא ברחתי להגיע לבית. אני הייתי אחרי שתייה של שלוש כוסות של ויסקי. אני שתיתי את הוויסקי בסביבות 14.30" (ש' 81). עוד הוסיף כי בקבוק הוויסקי ברכב היה שלו "אבל הבקבוק היה סגור מאחורה. אני גם נהגתי ברכב ללא ביטוח כי לא נהגתי הרבה באוטו, ואני נהגתי רק בכפר שלי" (ש' 83).

ביחס לאירוע בכיכר ריינה אמר: "אני לא זוכר בכלל שהיה מקרה בכיכר ריינה אני מיהרתי הביתה והייתי בלחץ יותר מידי" (ש' 89).

כשנשאל אם רוצה להוסיף דבר מה, התנצל על שפחד לספר את האמת בתחילה, וטען כי בעלי המזדה פנו אליו ואמרו שעדיף לסגור את הדברים ביניהם מחוץ לבית משפט, כי אין להם ביטוח וכי לנהג אין רישיון נהיגה והוא נסע במהירות מופרזת (ש' 97).

25. כזכור, בתשובתו בכתב לכתב האישום טען הנאשם, באמצעות סנגורו הראשון, שייצגו לאורך כל פרשת התביעה, כי כלל לא נהג ברנו ביום האירוע. בעדותו לפני, עם החלפת הייצוג, שינה את קו ההגנה מקצה לקצה, טען שנהג ברנו, למרות שלא ביטח אותו. שנה 3 כוסות ויסקי בצהרי אותו יום ומיהר לביתו כדי להפריד בין ילדיו הניצים. בכיכר ריינה, מקום התאונה הראשונה, טען שלא הרגיש שפגע באיש. בתאונה השנייה, רכב המזדה סטה לכיוונו וגרם לתאונה. לדבריו לא ידע על הפסילה עד לחקירתו, ולא הפקיר איש משום שמסר את מספר הטלפון שלו לאחד מנוסעי המזדה, לאחר שראה שאינם פצועים.

עם החלפת הייצוג, ובטרם עדות הנאשם, לא בקשה ההגנה להעלות טענות כלשהן ביחס לטיב הייצוג עד לאותו שלב, שייאמר מיד כי לא ראיתי בו כל פגם, או ביחס לתשובת הנאשם לכתב האישום.

עצם הודאתו בנהיגה ברנו ביום האירוע, בהתחשב ביריעת המחלוקת הרחבה שהציג בתשובתו לכתב האישום - מחזקת את ראיות התביעה.

26. התרשמתי הבלתי אמצעית מעדותו של הנאשם שלפניי היא שלילית בעליל. הנאשם שינה את דבריו נוכח טענות שהוצגו לפניו, טען טענות חסרות הגיון ובסיס, סתר את עצמו ואת דבריו במשטרה, ואת דברי עדי התביעה שמצאתי מהימנים.

עוד טען לפניי כי חלק מדבריו במשטרה הם אמת, אם כי מסר אותם לחוקר מרק לאחר שזה צעק עליו. הדברים שאמר לו מרק, לגרסתו, אינם עולים בקנה אחד עם הדברים שצוינו בתשובתו המפורטת של הנאשם לכתב האישום, ואינם מתיישבים, כשלעצמם, עם אחד מאבות הפסול, למעט אולי איום עמום "תראה מה נעשה לך", שלא עלה כלל בתשובתו לכתב האישום ונולד כשנשמע לראשונה במהלך עדותו לפניי, ללא כל הסבר לשיהיו זה.

טענת הנאשם שעלתה בחקירתו הראשית, לפיה איום ע"י בני משפחת בעלי המזדה, באמצע עדותו במשטרה - היא טענה מופרכת על פני הדברים.

מלבד זאת, כזכור, הבוחן מרק כלל לא נחקר בנושא זה. היחיד שנחקר ביחס לאבות הפסול היה החוקר אסף כהן, שהכחיש את כל הטענות, ולגביו לא טען הנאשם בעדותו לפניי כל טענה.

בנוסף, טען כי נחקר גם על ידי קצין, טענה חסרת שאין לה בסיס בחומר שהונח לפניי, ואף לא בתשובתו לכתב האישום.

בנסיבות אלה, קיבלתי את הודעתו במשטרה, כהודעה שנרשמה מפיו וניתנה מרצונו הטוב והחופשי, ובכלל זה החלק המתחיל בשורה 78 הכולל את הודאתו של הנאשם בחלק מהעבירות המיוחסות לו.

האירועים מושא כתב האישום שלפניי, התרחשו ביום האחרון של חודש הרמדאן ובסמוך לרדת ערב החג "אל פיטר". כך עולה מפרשת התביעה, והדבר לא נסתר בדרך כלשהי במסגרת פרשת התביעה או במהלך פרשת ההגנה. משכך, אם צם הנאשם במהלך הרמדאן, הרי שלא ייתכן ששתה אלכוהול בצהרי היום, עם האוכל. גם אם איננו נמנה עם הצמים, הרי ברור שלא שתה בצהריים לרגל החג, משום שזה טרם החל, וכי אם שתה לרגל החג, היה זה בשעות הערב, לאחר רדת החשכה. קרי; סמוך לשעת התאונה. והכל מבלי להיכנס כלל לשאלה האם שתיית אלכוהול נכללת במנהגי החג.

הנאשם אישר כי החזיק ברכבו בקבוק ויסקי מלא עד חציו. בעדותו לפניי טען כי הבקבוק היה בתא המטען, אלא ששאדי ראה את הבקבוק בתוך הרכב. ברור ששאדי לא יכול היה לדעת מה נמצא בתא המטען, ושאדי אף לא נחקר בנקודה זו בחקירתו הנגדית. לפיכך, ונוכח ממצאי המהימנות שקבעתי ביחס לשאדי, אין לי אלא לקבוע שהנאשם שיקר בעניין זה. בת/1 טען בעמימות כי הבקבוק היה "מאחורה" (ש' 83).

תשובותיו של הנאשם לפיהן לא הרגיש שפגע במישהו בכיכר בצומת ריינה, לאו תשובות הן. הן אינן מתיישבות עם ההיגיון הבריא ועם ניסיון החיים. מי שפוגע עם חזית רכבו ברכב אחר - מרגיש זאת. האדם הסביר ישלול באופן נחרץ מעורבותו בתאונה כזו, אם לא פגע באיש. הטוען ש"לא הרגיש" משקר במצח נחושה או שהיה תחת השפעה כלשהי שמנעה ממנו לחוש את שמרגיש האדם הסביר, כמו למשל, תחת השפעה כבדה של אלכוהול.

לטעמי, התאונה השנייה נגרמה כתוצאה ממצבו ובשל מנוסתו מהתאונה הראשונה ומשאדי. טענתו לפיה, קיבל הודעה מאשתו בצומת משהד, ולכן ביצע פניית פרסה נמהרת, סותרת את דבריו לפניי, לפיהם קיבל את ההודעה עוד בטרם צאתו לדרך, לפני התאונה הראשונה. לא זו אף זו, בעדותו לפניי העלה טענה נוספת, לפיה נהג המזדה נסע מולו, קרי בנתיבו של הנאשם. טענה שהופרכה נוכח ממצאי הבוחן שלא נסתרו, ובעדויות שאדי ונהג המזדה שמצאתי מהימנות.

כשנשאל מדוע לא סיפר לחוקריו כי לא הפקיר איש, כטענתו לפניי, טען בתחילה כי לא נשאל על כך, והלא ברור ומובן מאליו כי נחקר בעניין ההפקרה (ראו ת/1). בהמשך שינה תשובתו וטען כי "...חקרו אותי והפחידו אותי ולא נתנו לי לדבר איתם". עיון בת/1 מגלה כי ניתן לו כר נרחב מאד לספר כל שהיה בדעתו לספר.

בתשובותיו לשאלה מדוע לא ביטח את רכבו סתר את עצמו שוב ושוב, וגילה את דעתו ביחס לתחולת חובת הביטוח, ככל שהדבר נוגע לו.

שלל גרסאותיו של הנאשם, על סתירותיהן וחוסר ההגיון שבהן, מביא אותי למסקנה שהאמת איננה נר לרגליו של הנאשם. הוא נע בין האמת לשקר בקלילות ובחוסר עקביות, בהתאם לשאלות שנשאל, בהתאם למצב הדברים כפי שהוא מנתח אותם ובמטרה להסיר אחריות מכתפיו.

ביחס לנהיגה בזמן פסילה, טען הנאשם בחקירתו הראשית כי ידע על הפסילה רק לאחר חקירתו במשטרה. עיון בת/1 סותר את דבריו מיניה וביה. מדבריו במשטרה, עוד בחלק הראשון של עדותו, בטרם החליט לספר את האמת ביחס לתאונה במשהד, עולה באופן ברור מפורש, שאיננו משתמע לשתי פנים, כי הנאשם ידע היטב שהוא פסול לנהיגה, הן מכוח החלטת בית המפשט והן מכוח החלטת משרד הרישוי, וזאת לפחות 3-4 חודשים עובר לאירועים מושא תיק זה, כאשר ביקר במשרד הרישוי בחיפה, והדברים הוסברו לו ברחל בתך הקטנה.

בשלב בו הכחיש עדיין באופן גורף כי נהג באותו יום - לא הייתה לנאשם בעיה כלשהי לספר על הפסילות ועל מודעותו להן. הבעיה התעוררה רק עם שינוי החזית. בהתאם, בכפירתו בכתב אין כל התייחסות לשאלת הפסילה.

על בסיס האמור לעיל, אני קובעת כי ביום 10.9.10 הנאשם היה מודע היטב הן לפסילת רישונו ע"י ביהמ"ש בעכו והן לפסילת רישונו ע"י משרד הרישוי.

27. **מר מוחמד עותמאן** הוא אחיו של נהג המזדה (להלן: "**האח**"). האח העיד כי ישב לצד נהג המזדה, כאשר נסעו מכפר כנא לכיוון משהד. הנאשם הגיע מולם במהירות, ברכב שאיננו מורשה, "ונכנס בנו במסלול שלנו.

הייתה תאונה וירדנו מהכביש בצד ימין" (עמ' 54 ש' 3). הנאשם ניסה לברוח, אבל אנשים שהיו בכביש תפסו אותו. האח אמר לאנשים שיעזבו אותו ואמר לנאשם שיירגע, אין נזק גוף, אך צריך לשלם בגין נזק הרכוש. ראשית יירגע, ואחר כך ידברו על הכל. לבקשת האח, מסר לו הנאשם את מספר הטלפון שלו, ובהמשך אמר לו שאין לו כסף לשלם. האח סיפר כי כתוצאה מהתאונה נגרמו לו כאבים בצלעות.

הודעת האח במשטרה הוגשה וסומנה נ/2 (אם כי הייתה צריכה להיות מסומנת נ/1)

28. **בהודעתו במשטרה**, שנמסרה למחרת התאונה, מסר האח את פרטי התאונה בדומה לדברים שאמר לפני. בהודעתו לא סיפר כי הנאשם ניסה לברוח ונתפס, אך סיפר כי שוחח עמו וקיבל ממנו את שמו ואת מספר הטלפון שלו. האח מסר לחוקר את מספר הטלפון שקיבל מהנאשם. עוד סיפר כי לדעתו הנאשם היה שיכור, וכי היה ברכבו בקבוק ויסקי שאנשים שהתקהלו במקום הוציאו מרכבו בטרם הגעת השוטרים למקום.

29. **בחקירתו הנגדית** אישר כי נבדק בבית החולים. התיעוד הרפואי בעניינו של האח הוגש וסומן ת/20 (אם כי אמור היה להיות מסומן ת/15).

האח השיב כי לא הכיר את הנאשם קודם לתאונה. השיחה עם הנאשם הייתה במרחק של כ-20 מטר מהרכב, לאחר שאנשים תפסו את הנאשם שברח. עוד הבהיר שהתקשר אל הנאשם, לאחר שנגבתה הודעתו במשטרה.

מהתיעוד הרפואי עולה כי האח התלונן על כאבים בחזה ובברך השמאליים. בבדיקה נמצאה רגישות קלה בברך שמאל, רגישות בחזה משמאל ושפשופים והמטומות בזרוע ימין. הומלצו מנוחה בת שבוע, משככי כאבים לפי הצורך ומעקב רופא מטפל.

30. **בחקירתו החוזרת** אישר כי לא סיפר הכל במשטרה, אך כאשר נשאל בבית המשפט באופן מפורט, הוסיף פרטי אמת שלא מסר בזמנו.

31. עדותו של האח משתלבת היטב במארג הראיות שפרשה התביעה. האח אמנם לא סיפר במשטרה כי הנאשם ניסה לברוח ונתפס על ידי אנשים שהיו במקום, והעלה זאת רק בחקירתו הראשית לפני, אך הרחיב את הדברים בחקירתו הנגדית והסבירם בחקירתו החוזרת. דבריו אלה, עולים בקנה אחד עם עדותו של שאדי, לפיה כשניגש אל הנאשם דחף אותו האחרון, הפילו וברח מהמקום.

אני מקבלת את עדותו של עד ההגנה כמהימנה, אך אני מוצאת שיש בה כדי לחזק את ראיות התביעה דווקא.

סיכום ומסקנות

32. על בסיס קביעות העובדה וממצאי המהימנות שלעיל, אני סבורה כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

33. על בסיס הודאת ב"כ הנאשם בעבירה זו בעמ' 4 לסיכומיו, אשר תואמת את כלל הראיות בתיק, ואת דברי הנאשם בת/1, הנתמכים באישור משרד הרישוי, ת/11, אני קובעת כי ביום 10.9.10 נהג הנאשם בזמן פסילה, **ומרשיעה אותו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.**

בשולי הדברים יצוין, כי לא ברור לי מדוע לא טרחה המאשימה לקבל העתקים מאושרים של ת/9 ובעיקר של ת/10, ומדוע לא הגישה אותם לבית המשפט - בהיותם דרך המלך להוכחת יסודות העבירה של נהיגה בזמן פסילה.

34. על בסיס כלל הראיות בתיק ובהתחשב בעדויותיהם של נהג היונדאי ושל שאדי, וכן בממצאי הנזק של הבוחן ובגרסתו הבלתי סבירה של הנאשם, אני קובעת כי הנאשם עזב את מקום התאונה הראשונה, למרות שידע ולכל הפחות היה עליו לדעת כי נפגעו בני אדם, ובכך ביצע עבירה של הפקרה לאחר פגיעה. ב"כ הנאשם טען בעמ' 2-3 לסיכומיו, כי נהג היונדאי לא נפגע בפועל, ועל כן אין בסיס להרשעה בעבירת ההפקרה.

ראשית, נהג היונדאי העיד על פגיעותיו, ואת עדותו, הנתמכת בתיעוד רפואי (ת/12), מצאתי מהימנה. ביחס לבתו של נהג היונדאי התיעוד הרפואי הוגש בהסכמה, ולפיכך לא יכולה להיות מחלוקת ביחס לפגיעה בה.

שנית, לאורך כל הדרך, טענתו העיקרית של הנאשם ביחס לתאונה הראשונה הייתה כי לא הרגיש בה כלל. בסיכומים, נטען כי "הנאשם היה רשאי להניח, כי נהג היונדאי הרודף אחריו, לא נפגע" ועוד נטען כי העובדה שבנו של נהג היונדאי רדף אחרי הנאשם מעידה על כך שנהג היונדאי לא נפגע. הנאשם לא טען במשטרה ולא העיד לפני כי הבחין בנהג היונדאי רודף אחריו. הנאשם לא טען במשטרה ולא העיד לפני כי הבחין בבנו של נהג היונדאי רודף אחריו. מכאן שאין כל מקום להעלות טענה זו בסיכומים. לא זו אף זו, גם אילו זו הייתה גרסתו מלכתחילה, לא ברור לי מכוח מה רשאי היה להניח כך. הקביעות העובדתיות שקבעתי בהכרעת דין זו, כמו גם ההיגיון הבריא והשכל הישר, עומדים בסתירה למסקנה זו, שאין לה כל עיגון משפטי.

לאחר שמצאתי כי הוכחו הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, **אני מרשיעה את הנאשם בעבירת ההפקרה בתאונה הראשונה.**

35. על בסיס כלל הראיות בתיק, ביניהן, עדויותיהם של שאדי, נהג המזדה ואחיו, וחרף גרסת הנאשם, אני קובעת כי הנאשם ניסה לברוח ממקום התאונה השנייה מבלי לעמוד על תוצאותיה ומבלי להזמין עזרה. אני מסכימה עם טענת התביעה בסעיף 29 לסיכומיה, ועם הפסיקה שצוטטה שם, לפיה אין די בעצירה קינטית. אלא שבענייננו, לאחר העצירה הקינטית, ניסיונו של הנאשם לברוח סוכל, הוא שוחח עם אחיו של נהג המזדה והחליף פרטים עמו. בפועל, לאחר סיכול הבריחה, המטרות שבבסיס הרציונל של עבירת ההפקרה - הושגו. לפיכך, **אני מרשיעה את הנאשם בניסיון להפקרה לאחר התאונה השנייה.**

36. הוכח לפני כי ברכבו של הנאשם נמצא בקבוק ויסקי מלא עד חציו, וכי הנאשם שתה ויסקי עובר ליציאתו לנסיעה, במהלכה גרם לשתי תאונות דרכים. לא הוכח לפני כי הנאשם שתה אלכוהול במהלך הנסיעה, ועל כן לא אוכל לקבוע כי היה שיכור בעת הנסיעה. בריחתו סיכלה את האפשרות לבצע בדיקת אלכוהול, באמצעות בדיקת דם, כמקובל.

התנהגותו של הנאשם, שגרמה לתאונה הראשונה, בה כלל "לא הרגיש" כדבריו, לצד התנהגותו שגרמה לתאונה השנייה, והצטברותן של שתי התאונות בזו אחר זו, בהפרש של דקות זו מזו - משכנעות למעלה מכל בדיקת מאפיינים ומכל מבחן בצוע נהוג ומקובל, כי הנאשם היה בלתי כשיר לנהיגה.

בנוסף, שאדי הרגיש בריח אלכוהול חזק שנדף מפיו של הנאשם, וקבעתי כי הנאשם אכן שתה ויסקי קודם לנסיעה, וכי בקבוק ויסקי נמצא ברכבו. לטעמי, די באלה, כדי לבסס הרשעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול בהתאם לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה.

התנהגותו זו אף מקימה את יסודותיהן של העבירות לפי תקנה 26(1) ו-4(4), באשר מעשיו של הנאשם הוכיחו כי בפועל מצבו סיכן עוברי דרך וכי מצבו שלל ממנו את השליטה ברכבו ואת ראיית הדרך והתנועה בה. על כן **אני מרשיעה את הנאשם בשלוש החלופות של תקנה 26, שיוחסו לו בכתב האישום.**

37. על בסיס כלל הראיות בתיק, אין ספק בלבי כי שתי התאונות נגרמו בשל כך שהנאשם נהג בקלות

ראש וברשלנות, וכי בשתי התאונות נפגעו בני אדם, כמפורט לעיל וכמתואר בתיעוד הרפואי, וכי

נגרמו נזקים לכלי הרכב כמתואר בדברי העדים ובממצאי הבוחן. הנאשם לא נתן זכות קדימה

לנהג היונדאי בתאונה הראשונה וסטה מנתיב נסיעתו בתאונה השנייה, בעבירה האחרונה אף

מודה ב"כ הנאשם בעמ' 4 לסיכומיו. אשר על כן, **אני מרשיעה את הנאשם גם בעבירות של**

נהיגה בקלות ראש וברשלנות, אי מתן זכות קדימה בצומת וסטייה מנתיב הנסיעה.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ה, 02/10/2014 במעמד הנוכחים.

דלית שרון-גרין, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ולקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ליום 18.3.15 שעה 09:00.

על קצין המבחן להגיש תסקיר בדבר מצבו האישי והמשפחתי וכן כל פרט והמלצה כפי שקצין המבחן יראה לנכון להמליץ בפני בית המשפט.

הזמנת תסקיר שירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט לגבי התוצאה שתינתן בתיק זה.

לנוחות שירות המבחן, כתובתו של הנאשם: כפר משהד ת.ד. 56.

טלפון: 052-4466246.

פקס הסנגור: 04-6597465.

המזכירות תעביר החלטתי זו לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ה,
02/10/2014 במעמד הנוכחים.
דלית שרון-גרין, שופטת